

tion til de arbejdsløse, jeg vil hellere sige til de trængende, til de nødlidende. Der maa jeg hævde, ligesom jeg gjorde i Fjor, at jeg tror ikke, at Lovgivningsmagten kan stille sig i umiddelbar Rapport til Arbejdsløshedsmomentet. Rigsdagen, Lovgivningsmagten maa stille sig i Forhold til Nøden og Trangen, hvor den findes, uden at spørge om, hvad der er Aarsag til Nøden og Trangen. De Herrer foreslaa, at de fri Fattiggasser skulle være som et Slags administrerende Institutioner, der skulle have Beløb fra Kommunekasserne og fra Statskassen at administrere; men ved Siden deraf have de jo deres tidligere Virksomhed at passe, det er altsaa en ny Virksomhed her, som ikke falder sammen med den, de hidtidig have udøvet.

Den Betragtning, der paa dette Punkt ligger til Grund for Forslaget, kan jeg ikke dele, og jeg føler mig overbevist om, at den heller ikke deles af Flertallet her i Tinget. Det, som Venstre tidligere har hævdet som sit Standpunkt, og det, som jeg gør mig til Talsmand for nu, som jeg gjorde det i Fjor, er dette, at de fri Fattiggasser sættes i Stand til i højere Grad, end de nu ere det, at komme Nød og Trang i Møde, saaledes at der bringes Hjælp, hvor der er Nød og Trang. Det er det, vi skulle sætte de fri Fattiggasser i Stand til, og det er det, vi fremdeles kunne ønske. Altsaa, det skal være de fri Fattiggasser som saadanne, der optræde, og der vilde jeg ønske, at det maatte lykkes — og lykkes inden alt for længe og saa hurtigt, som det overhovedet er gørligt — at tilvejebringe et Lovforslag eller bedre sagt en Lov, i Henhold til hvilken det vil være muligt for de fri Fattiggasser der, hvor de findes — i Provinskøbstæderne og paa Landet — at lindre den Nød, der maatte være til Stede, uden at spørge, om Nøden hidrører fra Arbejdsløshed eller ej.

Af de Oplysninger, der kom frem i det Udvalg, der beskæftigede sig med Sagen i Fjor, fremgaar det — det vidstes vel nok i Forvejen, men lige meget —, at i de store Byer, hvor Arbejdsløsheden er størst for ikke at sige, hvor den alene findes, ydes der ikke noget gennem de fri Fattiggasser. Her i Kjøbenhavn har man overhovedet ikke den Institution. Det burde være en Opfordring til at sætte denne Institution i videre Virksomhed, saa at den virkelig kom til at virke efter sin Bestemmelse og saaledes, som den i den Udstrækning, den har virket, har virket

til Held og Lykke i den lange Række af Aar, vi have haft Institutionen. Men ligesom altsaa min Betragtning ifølge det, jeg har sagt, skiller sig væsentlig fra det, de Herrer Forslagsstillere foreslaa, saaledes er det ogsaa Tilfældet med Formen for Ordningen, som man her anbefaler. Jeg anbefaler, at man stræber hen imod at faa en fast Ordning, hvorefter Staten yder Bidrag til de fri Fattiggasser med det tilsvarende Bidrag fra Kommunen, lige saa stort eller større, eller i hvilket Forhold man nu vil sætte det — altsaa ikke tilsvarende, men modsvarende Bidrag, saaledes at der altsaa bliver en fast Ordning, skabt ved Lov, en Ordning, der virker forskelligt til de forskellige Tider, efter som Trangen og Kravene stille sig forskelligt til de forskellige Tider, men en Ordning, hvis Rammer til enhver Tid ere til Stede og kunne benyttes, naar Nødvendigheden kræver det. Det er den Vej, jeg tror, vi skulle gaa, og det er den Vej, Venstre altid har vist hen til.

Derfor kan jeg sige til den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, naar han spurgte, om Venstre ser anderledes paa denne Sag end før: Nej, aldeles ikke, vi se ganske som før paa det, vi se paa det i Aar, som vi saa paa det i Fjor. Vi haabe, at de Oplysninger, der indkom i Fjor, skulle virke hen til, at vi kunne løse Spørgsmaalet saa meget hurtigere i Aar, og sker dette, vil der være naaet meget. Det at støtte Folk, som staa paa Fattigvæsenets Rand, og holde dem uden for Fattigvæsenets Forsørgelse, det at holde Modet oppe hos dem, det er en saa samfundsnyttig Opgave, at den ikke kan vurderes højt nok, og denne Tanke, denne Bestræbelse er ikke fra i Dag eller fra i Gaar, men det er noget, Venstre har kæmpet for og arbejdet for, og jeg haaber, at vi nu skulle komme til en yderligere Udvikling af dette. Det maa jo føre til — jeg skal ikke dvæle ved Enkeltheder, jeg taler kun i al Almindelighed — at vi her for Kjøbenhavns Vedkommende maa faa en Institution i Lighed med de fri Fattiggasser — om end den maaske ikke skal kaldes akkurat dette.

Det ærede Medlem mente, saa vidt jeg forstod ham og hørte ham, at man her i Kjøbenhavn er afskaaren fra at faa sat en saadan Institution i Stand, og hentydede til Resultatet af Skattelovene. Saa vidt jeg forstod ham var det af Hensyn til Skatteprocenten her i Kjøbenhavn. Jeg vil dertil sige — uden at føre Forhandlingen ind paa Skattelovens Omraade — at det Forhold bliver jo vel nok ordnet.